

Νεκτάριος Δαπέργολας

Ἡ «σωστή πλευρά τῆς Ἱστορίας» λοιπόν μᾶς τελείωσε καί ἀπέμεινε τό (γιά κάποιους ἀπό ἐμᾶς) ἐξ ἀρχῆς προφανές: ἡ σωστή θέση στό βάθος τοῦ ἀπόπατου. Ἡ πραγματική δηλαδή θέση γιά ἓνα ἀδιανόητο σκυλογόϊ πού κυβερνάει φασιστικά μέ τό προσωπεῖο μίας κάτισχνης μειοψηφίας (ἀλλά καί τήν ἀνοχή/συνενοχή μίας ἰσχυρότατης πλειοψηφίας) καί βογγάει ὑπό τό βάρος ἀπίστευτων σκανδάλων, χυδαίας συγκάλυψης μαζικῶν ἐγκλημάτων, ἐπιβολῆς ἀδιανόητων δαιμονικῶν μέτρων καί θεσμοθέτησης κάθε νοσηρῆς διαστροφῆς, ἀλλά βεβαίως καί μίας ὑπερήφανης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς γονυπετοῦς καί ξεβράκωτου ἴτς ὀγλάν, πού ὀλοκλήρωσε τήν προδοσία τῆς Μακεδονίας, ἔδωσε γῆ καί ὕδωρ στόν Τοῦρκο κανίβαλο καί κήρυξε μέ τίς πλέον ξεδιάντροπες καί προκλητικές κορῶνες τόν πόλεμο σέ μία φιλική ὑπερδύναμη (καί ὅλα αὐτά ἀσφαλῶς χωρίς ἀπολύτως κανένα λόγο καί ἀπολύτως κανένα ἀντάλλαγμα).

Καθώς ὅμως ὁ ἐπί κεφαλῆς τοῦ ἄνομου ἐσμοῦ καί τά σύν αὐτῷ ὑποκείμενα ὀδεύουν πλέον ὀλοταχῶς πρός τόν σκουπιδοντενεκέ μέ τά ἀζήτητα, ἀπαξιωμένοι ὄχι μόνο ἀπό τήν νέα ὑπερατλαντική ἡγεσία ἀλλά καί ἀπό τά ἴδια τά ἀφεντικά τους (ἡ γνωστή μοῖρα τοῦ προδότη, ὅταν παύει πιά νά εἶναι χρήσιμος), ἀλλά καί – κυρίως – καθώς βρισκόμαστε πλέον πασιφανῶς στό ἔσχατο σημεῖο μπόχας καί σαπίλας τοῦ 200χρονου νεοελληνέζικου χαμαιτυπείου (μέ τόν ἰδανικό ἐπίλογο γιά τήν πλέον

σιχαμένη πολιτική του περίοδο, πού κάποιοι άστεϊοι κάποτε άποκάλεσαν Μεταπολίτευση), ίσως το άκόμη χειρότερο νέο είναι ότι δέν διαφαίνεται τό παραμικρό ίχνος έλπίδας (άνθρωπίνως τούλάχιστον) για τήν έπόμενη μέρα: μόνο έφεδρεϊς του άίσχροϋ μαφιοσυστήματος, μέ ένα άάρο ξετσίπωτα γιουσсуφάκια και έλεεινά δεκανίκια για όλα τά (έθνομηδενιστικά τε και ψευτοπατριωτικά) γούστα, μέσα σε ένα σχεδόν πανεθνικό κλίμα έκτεταμένης χαίνουσας βλακείας και καθολικής παρακμής.

Στήν πραγματικότητα όμως και αυτό τό φαινομενικά χειρότερο είναι μάλλον για τό καλό μας. Έχουμε δώσει δηλαδή ως λαός έξετάσεις και βρεθήκαμε ώριμοι και ικανοί για να μποϋμε σε πορείες άνοδικές και φάσεις άναγέννησης; Ή μήπως έχουμε καταθέσει τό παραμικρό τεκμήριο ότι αξίζουμε συλλογικά για να περάσουμε σε τέτοιες φάσεις; Ή μήπως πάλι προκύπτει άραγε άπό πουθενά τό παραμικρό ένδεχόμενο ότι άκόμη και αν κάτι φαινότροπο μάς δοθεί άνωθεν τώρα, δέν θά τό πετάξουμε και αυτό στίς κοπριές, για να τό μαγαρίσουμε και να τό μολύνουμε; Αν κάτι αξίζουμε αυτή τή στιγμή είναι άποκλειστικά και μόνο σκληρή δοκιμασία και παιδαγωγία. Και ό ροϋς των γεγονότων δείχνει ότι αυτές άκριβώς είναι πού θά ζήσουμε. Μήπως και μέσα άπό αυτές τό κατορθώσουμε όντως κάποια στιγμή να έρθουμε εις έαυτόν και τό άποφασίσουμε στά σοβαρά να αλλάξουμε ρότα στόν θλιβερό μας κατήφορο.

Για να είναι και ή σωτηρία μας τότε άξια και δίκαιη και πραγματική. Όχι πολύτιμο μαργαριτάρι πού στά λόγια θά τό πανηγυρίσουμε για λίγο, πριν τό ρίξουμε και αυτό τήν άλλη μέρα στά γουρούνια...

[Πηγή](#)